

pred našim pogledom. Ontološka funkcija lepog sastoji se u tome da prevlada horizmu između idealnog i realnog, jer u lepom se na čulni način javlja ono idejno.

Dakle, jedinstvo čulnog i idejnog po Gadameru upravo referira na ono što smo ranije susreli, naime na Gadamerov pojam “estetke nediferencije”. U tekstu *Aktuelnost lepog*, estetsku nediferenciju Gadamer nastoji dalje da eksplicira u kontekstu onoga što je simbol. Šta je simbol? Osnovno određenje simbola jeste da je on znak prepoznavanja, odnosno celina spojenog simbola je akt prepoznavanja. Za razliku od uobičajenog razumevanja alegorije koja podrazumeva referencu spram nečega što je znano unapred i što se razlikuje od načina na koji se pojavljuje odnosno prikazuje, simbol i naše iskustvo simboličkog uopšteno, podrazumeva, po Gadameru, da pojedinačno kao fragment obećava celinu i korespondira celini bića čiji je fragment.

Gadamer se takođe poziva na Hegelov uvid da je lepo zapravo čulno prikazivanje Ideje. Naime, ideja se prikazuje, pojavljuje kao lepo. Međutim, razlika u odnosu spram Hegela jeste da bi umetničko delo trebalo razumeti kao delo, a ne kao pukog posrednika idejne poruke. Nasuprot Hegelovom idelističkom razumevanju umentosti i lepog Gadamer se poziva na iskustvo onoga simboličkog koje simbol ne razume prosto kao sredstvo ili puki medij.

Nasuprot idelazimu simboličko kao takvo, a posebno simboličko u kontekstu umetnosti, počiva na igri skrivenosti i raskrivenosti. Umetničko delu nije dakle puki nosilac smisla - kao da bi smisao mogao i drugačije da se izrazi nego umetničkim delom, a da pri tome ostane isti smisao - u takvom razumevanju umetnost je i razumljiva kao ono što biva prevladano filozofskom artikulacijom koja je primerenija smislu koji je takoreći zarobljen u umetničkom načinu prikazivanja unutar kojeg forma i sadržaj nisu podudarni. Nasuprot tome, za